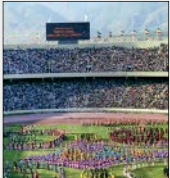

آغاز بازی‌های آسیایی در تهران

افتتاحیه هفتمین دوره بازی‌های آسیایی اول سپتامبر ۱۹۷۴ (۱۱ شهریور ۱۳۵۳) در ورزشگاه بزرگ آزادی در تهران برگزار شد. این برای نخستین بار بود که بازی‌های آسیایی در خاورمیانه برگزار می‌شد. مجموعه ورزشی آزادی میزبان اصلی این بازی‌ها بود و در کنار آن، استادبوم تختی برای این بازی‌ها ساخته شد.

این دوره با حضور ۳۰۱۰ ورزشکار بود که بیشترین شمار شرکت‌کنندگان از آغاز برگزاری بازی‌های آسیایی تا آن دوره به شمار می‌رفت. این مسابقات در ۱۸ رشته ورزشی برگزار شد و در مجموع ورزشکاران توانستند ۲۲ مدال طلا را از آن خود کنند. ژاپن با دریافت ۷۵ مدال طلا برای هفتمین بار پیاپی موفق‌ترین کشور

شرکت‌کننده در بازی‌های آسیایی شد و ایران با ۳۶ مدال طلا و جمهوری خلق چین که برای نخستین بار در این مسابقات شرکت می‌کرد با ۳۳ مدال طلا در رتبه‌های بعدی قرار گرفتند. کشورهای مغولستان، کره شمالی و جمهوری خلق چین برای نخستین بار در این مسابقات شرکت می‌کردند.

دستور از وزارت ورزش رسید

مجیدی و سعادت‌مند آشتی کنند

فرهاد مجیدی و احمد سعادت‌مند ظاهراً قصد دارند به کنورت‌ها پایان دهند. اخیراً به دلیل سفر مدیرعامل استقلال به ایتالیا و تأیید خبر مذاکره او با استراماچونی برای نیمکت فصل بعد آنها، فرهاد از کوره در رفت و علاوه بر انتشار متن استعفاى خود، از این نوشت که سعادت‌مند کارهای تیم از جمله تمدید قراردادها را پیش نمی‌برد. مدیرعامل استقلال هم در جواب به شدت از فرهاد گلایه کرد و حرفهایش را نادرست خواند. بعد از این اتفاقات مجیدی و سعادت‌مند به پایان خط رسیدند و شایعات زیادی درباره خداحافظی فرهاد بعد از فینال جام حذفی مطرح شد. حالا اما انگار وزارت ورزش قصد دارد تا آشتی را موقتاً برقرار کند. از آنجا که وزارت‌ها می‌دانند در صورت قهرمان نشدن استقلال در فینال حذفی دود آن به چشم وزیر ورزش می‌رود، از طرفین خواسته‌اند پرچم سفید به دست بگیرند و به این اختلافات پایان دهند. سعید رضائی سرپرست استقلال هم در تلاش است به عنوان واسطه طرفین را آشتی دهد. از داخل باشگاه خبر می‌رسد تلاش‌ها بر این است پیش از فینال جام حذفی دو طرف آشتی کنند، ولی با توجه به این‌که وزیر هم کم‌کم با حضور استراماچونی موافقت کرده، بعید به نظر می‌رسد بعد از آن بازی آشتی موقت پابرجا باشد. دیروز البته خبر رسید فرهاد اولین پیشنهاد سعادت‌مند برای آشتی را رد کرده است.

سخن بزرگان

باوحید هاشمیان

✚ روزگرو اولی که به فوتبال آمدم سلام کردم که الان خدا حافظی کنم؟! (جمله خاص او بعد از آویختن کفش هایش)
✚ بلاژویج فقط یک شومن بود! (بعد از بازگشت به تیم ملی در دوره برانکو)
✚ به علی کریمی برای رفتن به بایرن مشاوره ندادم چون چیزی از من نپرسید!
✚ به ناصر حجازی نگاه کنید، آخر کار همه ما همین است.
✚ هر روز ۷/۴ کیلومتر می‌دوم (دقیقا همین قدر می‌دوید)
✚ بابت گل‌هایی که برای تیم ملی زدم، باج خواهی نکردم (کتابه به بعضی فوتبالیست‌ها)
✚ وقتی به تیم ملی نمی‌آمدیم انگ بی‌تعصب و بی‌غیرت را به ما می‌چسباندند.
✚ تیم ملی ایران اسمش مشخص است. ملک شخصی کسی نیست. (خیلی از رسانه‌ها نوشتند منظور او قبل از جام جهانی آلمان، علی دایی بوده)
✚ بعضی‌ها گفتند هاشمیان در تیم ملی بی‌تعصب است. آنها را به خدا واگذار می‌کنم (دورانی که قبول نمی‌کرد به تیم ملی بازگردد)
✚ من به باشگاه‌ها برنامه بدهم؟ وقتی یک باشگاه مربی را می‌خواهد، باید آنها به مربی برنامه بدهند! (دقیقا برعکس چیزی که در فوتبال ایران اجرامی‌شود)
✚ انتقال پاس به همدان بزرگ‌ترین خیانت و جنایت فوتبال ایران بود.

✚ فکر می‌کنم اشتباه من این بود که در اولین بازی‌های ملی‌ام دو گل زدم چون دیگر بازی‌ام ندادندا!
✚ ما را دونوا را بهترین بازیکن تاریخ می‌دانم چرا که به او تعصب دارم.
✚ بلاژویج چون خودش هم «شر» بود اینطور بازیکنان را دوست داشت.
✚ مادرم تا لحظه آخر زندگی‌اش منتظر بازگشت برادرم بود. (برادر هاشمیان در جنگ تحمیلی شهید شد)
✚ بعضی جاهل‌ناباید صحبت‌هایی را مطرح کرد، اما من می‌گویم و ممکن است به عده‌ای بر بخورد.

آن نامه و این تماس، از دل زندان

✚ هر مطلب قصه‌ای دارد. قصه این مطلب هم از یک نامه شروع شد. نامه‌ای از مجتمع ندامتگاه مرکزی تهران بزرگ یا همان زندان فشافویه خطاب به

رضا پورعالی

ورزش

سر ویس ورزشی روزنامه، شکل و ظاهر خود نامه رسمی نبود؛ دست‌نویسی بود با خطی نه چندان زیبا. بد خط هم نبود البته، اما برای ما خبرنگاران که حالا همه اموراتمان با تایپ کردن می‌گذرد، دیدن یک نامه دست‌نویس در این روزگار مدرن، مثل تماشاى گرامافون یا رادیو ترانزیستوری عجیب است.

نامه را باز کردم و خواندم. درخواستی بود برای پوشش فعالیت ورزشی اخیر زندانیان. این‌که در صورت امکان بنویسیم فلان مسابقه در زندان برگزار شده تا این فعالیت ورزشی پوشش خبری هم داشته باشد. نامه دو روزی در کازینه پلاستیکی زیر مانیتور خاک‌خورد و بعد هم پاره شد رفت پی کارش تا به سر نوشت اکثر نامه‌های نوشته شده در تاریخ دچار شود. اما فقط چند دقیقه بعد از پاک‌سازی کازینه، یک تماس از دل ندامتگاه مرکزی تهران بزرگ، همه چیز را عوض کرد. چرا الان؟ بعد از پاره کردن نامه؟ پشت خط یک محکوم غیر عمد بود؛ یک بازنشسته ارتش که به دلیل ضمانت پانصد میلیون تومانی وام، بیش از ۷ سال گرفتار زندان شده. پیگیر نامه بود و می‌خواست بداند به دستمان رسیده یا خیر. رسیده بود، اما حالا دیگر نبود. از او خواستم جزئیات بیشتری از آن فعالیت ورزشی برابم بگوید.

می‌خواستم از لایه‌لای حرف‌هایش دوباره به متن نامه دست پیدا کنم، اما صحبت به جاهای دیگر رفت. به این‌که ورزش چقدر در سلامت روح و جسم زندانی‌ها موثر است. آماری داد از دل ندامتگاه که در همین مدت با برگزاری مسابقات مختلف ورزشی، میزان مصرف قرص و سیگار در ندامتگاه به نصف کاهش پیدا کرده و این یک خبر خوب است. بعد هم از سیستم‌های تشویقی جالبی گفت که مدیریت جدید، راه انداخته.

مثلاً برای تیم‌هایی که در این مسابقات برنده می‌شوند جوایزی گذاشتند تا سقف ۲ میلیون و ۵۰۰ هزار تومان بن خرید از فروشگاه زندان. یا این‌که هر کسی اگر یک ماه سیگار نکشد به ازای آن، بن خرید دریافت می‌کند. داستان جالب شد. پرسیدم نظارتی هم هست که گفت بحث نظارتی در قیاس با گذشته از طریق گذاشتن تلفن‌های داخلی در سالن‌ها یا مخبرهایی ناشناس از میان زندانی‌ها تقویت شده تا کسی عهدشکنی نکند. در واقع اگر کسی به تعهد خودش عمل نکند و گزارش شود نمره منفی برایش در نظر گرفته می‌شود. همین فکت‌های ارزشمند کافی بود تا به جای یک خبر کوتاه چند خطی، گزارشی تهیه کنیم از اهمیت ورزش در ندامتگاه‌ها و زندان‌های کشور. آخرش هم یک شماره موبایل در اختیار من گذاشته شد تا اگر کاری بود تماس بگیرم. نمی‌دانم چرا آن لحظه ناخودآگاه یاد آن موبایل جاساز شده در فیلم «متری شیش‌ونیم» افتادم...

ورزش بیشتر، جرم کمتر

ورزش همگانی در میان زندانیان می‌تواند اثرات مثبتی داشته باشد

آرزو قنبری

ورزش

✚ اگر قرار بر این است روزگار برخی، به مجازات آن سوی میله‌ها بگذرد، کدام رویکرد را دنبال کنیم؟ روش سنتی که حکم می‌کند افراد در آن سوی دیوارهای زندان برای جرائم عمد و غیر عمدشان بمانند بلکه اصلاح شوند، یا آن‌که طرحی نو در اندازیم و این اقلیت جدا شده از جمعیت کشور را که نیاز به بازپروری دارند، به زندگی و سلامت ذهن بازگردانیم؟ بر اساس آمارها، بیش از ۱۸۰ هزار زندانی در ایران داریم و جمعیت اصلی زندانیان را مردان بالغ تشکیل می‌دهند که می‌توانند نیروی کار مفید جامعه باشند ولی متأسفانه اقتصاد کشور از فعالیت آنها بی‌ بهره است. از سوی دیگر، هزینه نگهداری زندانیان شامل غذای روزانه، آموزش، تأمین سلامتی و فضای مناسب، ارقام بسیار بالایی را نشان می‌دهد که تأمل برانگیز است.

این ارقام را بگذارید کنار آماری که می‌گوید فقط در ندامتگاه مرکزی تهران بزرگ یا همان زندان فشافویه با حضور ۱۶ هزار زندانی، ایجاد تحول در وضعیت ورزش همگانی و برگزاری مسابقات مختلفی مانند طناب‌کشی، شطرنج، دارت، فوتسال و ... میزان مصرف سیگار و قرص‌های مختلف را به نصف کاهش داده است. زندانیان، اقلیتی از اجتماع هستند که با حصار حبس نمی‌شود آن‌ها را فراموش کرد یا نادیده گرفت. علت رفتار بزه‌کارانه و انحراف اجتماعی برخی افراد در اختیار نداشتن امکان مناسب برای آموزش و ورزش است. تجربه نشان داده بازپروری زندانیان از طریق رویکردهای سنتی پاسخگوی نیاز و امکانات جامعه امروز نیست. گرچه بر

اساس گزارش‌های موجود در سال‌های اخیر وضعیت ورزش در زندان‌ها شرایط بهتری نسبت به گذشته پیدا کرده است اما با تصویب قوانینی مانند کاهش مجازات‌های حبس، شاید وقت آن رسیده که نگاه جدی‌تری به ورزش همگانی در ندامتگاه‌ها کرد و در رفع کاستی‌ها کوشید که همواره پیشگیری بهتر از درمان است. پیشگیری از جرم یکی از راهکارهای موثر در مدل توسعه یافته روش‌های کنترلی جرم است. در همین راستا در گفت‌وگویی کوتاه با دکتر میرحامد خانی، جرم‌شناس و استاد دانشگاه، دو سوال مطرح کردیم: آیا بین ورزش، سبک زندگی و کاهش جرم ارتباط معناداری وجود دارد یا این صرفاً یک بحث نظری است؟

✚ با توجه به تصویب قانون کاهش مجازات حبس

تعزیری از ۲۲ خرداد ماه، آیا ورزش به عنوان یک جایگزین حبس یا عامل تأثیرگذار در این قانون جایگاهی دارد؟

و حالا پاسخ‌های این حقوق‌دان:

✚ اتفاقاً بر اساس تجربه تأکید می‌کنم ارتباط معناداری وجود دارد بین ورزش، سبک زندگی و کاهش جرم که هم علمی و هم عملی است. ورزش، تأثیر مستقیمی بر کاهش هیجانات لحظه‌ای و جرائم ناشی از آن، کنترل رفتار فردی و قرار گرفتن در فرآیند اجتماعی شدن

دکتر شجاع، نایب رئیس فدراسیون ورزش‌های همگانی

مخاطبان ما ۸۰ میلیون ایرانی هستند

بین زندان‌ها برگزار شود.

✚ آیا فدراسیون ورزش‌های همگانی در حال حاضر حمایت خاصی از ورزش زندانیان می‌کند؟

ما در گذشته در بخش اعرام مربیان داوطلب و تربیت مربیان حضور فعالی داشتیم و همچنان هم در این حوزه آمادگی همکاری داریم. البته اگر زندانیانی علاقه‌مند به مربیگری باشند، می‌توانیم این ظرفیت را ایجاد کنیم که با تخفیف‌های زیاد در دوره‌های آموزشی فدراسیون شرکت کنند و در پایان دوره هم به آن‌ها مدرک رسمی اعطا شود. ✚

طرح در هر جا که ویژگی‌های یک اجتماع یا محیط را داشته باشد قابل اجراست. فعلاً در مرحله‌ی تصویب آیین نامه و دستورالعمل‌ها قرار داریم و انشا... سال آینده وارد مرحله اجرایی آن می‌شویم. ✚ زندان فعال چطور شکل می‌گیرد و چه ویژگی‌هایی دارد؟

ما چهار محور را در این بخش دنبال می‌کنیم: یک، زندانی فعال؛ توجه به آگاهی بخشی و بهبود نگرش زندانی. این‌که فرد سبک زندگی فعال را آموخته باشد. ورزش برای او نهادینه شود و بعد از آزادی آن را ادامه دهد. دو، محیط فعال؛ توجه به تجهیزات مانند کف‌پوش‌ها، خط‌کشی‌ها، بدن‌سازی و ایجاد حداقل‌های لازم برای حمایت از هر فعالیت بدنی. سه، رویدادها یا مردم فعال؛ طراحی مسابقات منظم ورزشی مانند هفتگی یا لیگ مبتنی بر نیازهای زندانیان. چهار، سیستم‌های فعال؛ برای حفظ پایدار این فرآیند مدیران زندان‌ها می‌بایست از بخش‌های مختلف ورزش و سازمان‌ها کمک بگیرند، مانند فدراسیون‌ها، شهرداری و خیرین. با مراکز دیگر هماهنگی‌هایی صورت بگیرد و مسابقاتی برای ایجاد انگیزه

ورزش این پدیده اجتماعی، در مفهوم همگانی‌اش، فرصتی برابر است برای جامعه سالم و همان نوش دارویی که باید به موقع از آن یاری جست. با این حال امکانات ورزشی در ندامتگاه و زندان‌ها زیاد تعریفی ندارد و در بیشتر این مراکز، نه خبری از کفش و لباس ورزشی هست و نه خبری از میز پینگ‌پنگ یا تخته دارت یا حتی توپ‌های اضافه برای استفاده همه. موضوعی که بهتر است از سوی معاونت فرهنگی و ورزش سازمان زندان‌ها و قوه قضایی بیشتر به آن توجه شود.

در همین راستا سرباغ دکتر رضا شجاع، استاد دانشگاه، پژوهشگر و نایب رئیس فدراسیون ورزش‌های همگانی هم رفتیم تا بپرسیم آیا زندانیان هم مخاطب شما در فدراسیون هستند یا خیر...

✚ آیا زندانیان مخاطب فدراسیون ورزش‌های همگانی به شمار می‌آیند؟

مخاطبان ما در فدراسیون همگانی ۸۰ میلیون ایرانی هستند.

✚ از «طرح ایران فعال» بگویید و این‌که زندانیان در آن چطور دیده شده‌اند.

ما برای همه افراد برنامه داریم. این طرح در محیط‌های مختلف قابل اجراست. مهد کودک، فعال، مدرسه و دانشگاه فعال، بیمارستان و شهر فعال و البته زندان‌های فعال و دوستدار ورزش. این